

[Handelsministeren.]

begrænsning som den, der er etableret gennem Valutaattestordningen, men den vil det ærede Medlem formentlig ikke have ophævet? Hvis det ærede Medlem har den Opfattelse, at Valutaattestordningen bør ophæves, beder jeg ham om at sige det, saa man kan være klar over, hvad man skal indstille sig paa. Thi de forskellige Erhverv, baade Landbruget og de andre Erhvervs-grene, har dog Krav paa at vide, hvilken Politik man vil følge. Erhvervene kan ikke være tjent med, at man følger en Siksak-Politik, at man træffer indgribende Bestemmelser den ene Dag for saa i Løbet af ganske kort Tid at tage en helt anden Kurs.

Jeg for min Del tror, at Danmark har handlet rigtigt ved at vedtage, hvad vi har bestemt paa Valutavæsenets Omraade. Jeg hørte nok, at det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) talte haanligt om, at jeg havde sagt, at det bedste for os var at faa den størst mulige Ro om Valuta-spørgsmaalet. Men jeg tror nu alligevel, det har sin Betydning, at man ikke hver anden Maaned skal have lange Debatter i Rigsdagen om, hvorvidt vi skal have den ene eller den anden Ordning, thi det er jo klart, at mange Mennesker vil lade sig paa-virke heraf; nogle i Retning af at indlade sig i Spekulation, andre i Retning af at tvivle paa Muligheden af, at vi kan holde Krone-Kursen i en nogenlunde rimelig Højde — og saa vil Følgen blive Kapital-flugt. Vi kan jo se, hvorledes Vanskelig-hederne optaarner sig for Lande, som er langt stærkere i økonomisk Henseende end vort Land, hvilke Besværligheder de har med Hensyn til at holde en bestemt Linie. Jeg kan ikke se rettere end, at, dersom man vil ind i *usikre* Forhold, skal man stille sig paa det Standpunkt, det ærede Medlem (Hauch) nu har stillet sig paa: allerede to Maaneder før Loven udløber at proklamere, at Venstre ikke vil være med til en Fort-sættelse — saa skal der etableres en helt ny Valutapolitik. Det vil — det frygter jeg i hvert Fald — aabne Mulighed for Speku-lation og Kapitalflugt, og det tror jeg vil virke i høj Grad skadeligt baade for Land-brugserhvervet og for de øvrige Erhverv.

Det er rimeligt, at den Ordning, vi traf med Hensyn til Importbegrænsning, har virket utilfredsstillende for mange Men-nesker. Jeg var ikke i Tvivl om, da jeg gik med til denne Ordning, at mange vilde blive utilfredse, og at det vilde tage lang Tid, inden man kunde faa et Kontor som det, der her er Tale om, til at virke paa til-fredsstillende Maade. Men vi var faktisk,

da vi vedtog denne Ordning, stillet overfor et Enten-Eller. Enten maatte vi gaa ind i det uvisse og farlige eller prøve paa at vinde Tid til at naa frem til bedre og mere stabile Forhold, og det er ogsaa mit Haab, at dersom vi ikke lader os forlede til alt for mange Eksperimenter, vil vi kunne overvinde Van-skelighederne.

Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) hævdede, at man ikke havde opnaaet det, der var tilsigtet i Retning af en Lempelse af Kreditindskrænkningen. Jeg maa heroverfor sige, at paa den ene Side har Nationalbanken jo fra første Færd været stillet overfor længst muligt at skulle dæmme op mod en Inflation — og jeg skal villigt indrømme, at der en Overgang blev nægtet Kredit i Tilfælde, hvor jeg mente, man burde have givet Kredit —, men paa den anden Side tror jeg ikke, man nu kan komme og bebrejde Nationalbanken, at den ikke stiller de nødvendige Midler til Raadighed for Banker og Sparekasser. Man maa ikke uden videre gaa ud fra, at Folk, naar de gaar ind i en Bank eller Sparekasse for at anmode om Laan, ogsaa kan faa det. Det beror jo paa, om de er i Stand til at stille den nød-vendige Sikkerhed, og jeg tror nu, man maa regne med, at i mange Tilfælde har den egentlige Aarsag til, at den paagældende ikke har kunnet faa den Kredit, han ønskede, været, at han ikke kunde stille den nødvendige Sikkerhed. Men i Øjeblikket stiller Nationalbanken sig paa det Stand-punkt, at alle Sparekasser og Banker, som kommer i Likviditetsvanskeligheder, vil blive hjulpet, saaledes at der ikke bliver Tale om, at man haandhæver den strengere Kreditindskrænkning, som man haandhæ-vede for Uger tilbage.

Endvidere udtalte det ærede 3die Med-lem for 1ste Kreds, at det var en Dødssynd, hvis man gav Landbruget mindre for dets Valuta, end denne virkelig er værd. Ja, *hvis* — *hvis* man gjorde dette! Men hvem kan afgøre, om Sterlingkursen er den rig-tige i Forhold til Kronen? Jeg for min Del maa sige, at dersom jeg troede paa, at der — alle Forhold taget i Betragtning — var en Mulighed for at hjælpe Landbruget ved en yderligere Devaluering af Kronen, vilde jeg ikke vige tilbage for at gaa til noget saadant; men jeg føler mig overtydet om, at der ikke for dansk Landbrugseksport er noget at vinde ved Sænkning af Krone-kursen, tværtimod, jeg tror, det er en farlig Sag at indlade sig paa, og da jeg har denne Overbevisning — og den er ikke subjektiv alene, den er ogsaa grundet paa objektive Kendsgerninger —, maa jeg selvfølgelig